

SZERKESZTŐI IRODA:

Belmagyar-utca 47-ik szám, hová a lap szellemi részét illető közlemények czimzendők.

AZ ELLENZÉK ELŐFIZETÉSI DIJA.

Egész évre 16 frt. v. 32 korona. Negyed évre 8 frt. v. 8 korona. Félévre 8 frt. v. 16 korona. 1 óra 1 frt 50 kr. v. 3 korona.

Egyes szám ára 5 kr. vagy 10 fillér.

Megjelenik mindennap, kivéve a vasár- és ünnepnapokat. Kéziratok nem adatnak vissza.

Telefon szám: 9.

POLITIKAI ÉS TARSADALMI NAPILAP.

Telefon szám: 9.

KIADÓ-HIVATAL:

Kolozsvárt, Belközép-utca 33-ik szám.

HIRDETESI DIJAK:

Egy négyszög centiméternyi tér ára 4 kr. Gyórosok, kereskedők és iparosok árkedvezményben részesülnek. Reclam sora 1 frt. Bélyegilleték minden hirdetés után 30 kr.

Hivatalos közlemények sora: 5 frt.

Nyilttéri czikkék:

garmond sora után 20 kr. fizetendő.

ELLENZÉK.

Válságos helyzet.

Magyarországon nemcsak a politikai, hanem a gazdasági helyzet is az újabb alkotmányos időszakban még alig volt válságosabb, mint mostanság.

A mi a politikai viszonyokat illeti, elég arra utalunk, hogy a nemzetiségiek egész nyíltan forronganak. Tótok, ráczok, oláhok csak az alkalomra lesnek, hogy felrobbantsák azokat az aknákat, melyeket a magyar nemzeti állam épülete alá évek során át, gyűlölettől hevített konok kitartással ásogattak.

S a tiszta magyar faj közé e nehéz időben, midőn a szoros összetartásra és testvéries érzésre fokozottabb mértékben szükségünk volna, a kormány bölcsessége az ugynevezett egyházpolitika erőszakos és rohamos fölvetése által oda dobta a felekezeti vilongások, a vallási egyenlenségek átkos üszkét.

Ma-holnap oda jutunk, hogy nem azt nézzük, hogy ki a magyar, ki a hazafi, hanem azt kutatjuk, hogy ki a katolikus, ki a református; a felekezeti szempontok vannak közöttünk válaszfalat s a vallástól tesszük függővé, hogy szeressük-e vagy gyűlöljük, testvérünknek vagy ellenségünknek tekintjük-e embertársunkat?

Mindezekhez hozzájárul a kenyérkérdés. Birtokos, iparos, kereskedő, intelligens és munkás osztály a megélhetés nehéz gondjaival küzd.

A szerencsétlen vám és kereskedelmi politika, a súlyos közterhek, a civilizációval fokozódó igények, a rossz termés, az alacsony gabonárak, az olcsó és könnyen hozzáférhető hitelforrások hiánya, részben nélkülözésekre kárhoztatták a birtokos osztályt.

„Nincs pénz a legszükségesebb kiadásokra sem“, ezt hallja az ember mindenfelől.

S ha a gazdának nincs, akkor nincs az iparosnak, nincs a kereskedőnek, nincs a szellemi munkásnak és nincs a mező munkásnak és nincs a mező munkásnak sem. S az általános inségben fölemeli szavát az elégedetlenség és zugolódás; aztán kitör az irigység, a gyűlölet és a düh azok ellen, a kik nem szenvednek szükségét.

Ennek tüneteit látjuk immár az alföldi munkás-mozgalomban, a melyek — úgy látszik — ismét hullámmáni kezdenek. Idegen bujtatók ügyesen felhasználják a nyomorral küzdő nép elkeseredését; izgatják, lázítják őket a fennálló társadalmi rend ellen s munkájuk már annyira előre haladt, hogy egy budapesti lap rémlátása szerint minden órában várhatjuk a munkásforradalom kitörését s az azzal járó vérontást és egyéb iszonyatosságokat.

Hála a gondviselésnek, enynyire még nem vagyunk s az állapotok ilyenén elfajulása csak az illető lap fantáziájában létezik. De a tény, hogy a helyzet súlyos voltát éreztük mindnyájan; csupán a hatalomban dűklődő kormánypárt nem akarja érezni.

Azt gondolják a jámbor mamelukok, hogy a gazdasági válsággal küzdő birtokos osztályt, az inséget szenvedő iparost, az éhező munkásokat ki lehet elégíteni — polgári házassággal. Vagy ha az se elég, hát börtönnel, szuronyal és golyóval.

Pedig a polgári házasságtól nem mulnak el a bajaink: s a szurony és a puská elhallgattathat ugyan, de az éhséget bizony nem csillapíthatja.

A bajok orvoslásához okos politika, lelkiismeretes gondosság, és gyors segély szükséges. Egy negyed század története pedig bebizonyította, hogy ilyesmit hasztalan vártunk a mameluk uralomtól.

Azzal ijesztgetnek bennünket, hogy felosztadják az országgyűlést. Épen jókor. Am jöjjön az a követválasztás, hogy a helyzet tarthatatlanságát érző

nép elsőpörhesse ezt a kárhozatos kormányrendszert, mely minden bajunknak kútforrása.

Politikai hírek.

Képviselőválasztások. E hét folyamán hat választás lesz. Ma hétfőn választanak Abudányán, Pancsován és Dunaszerdahelyen, a mely kerületekben Lukács László, Dániel Ernő és Erdélyi Sándor miniszterek vetették magukat új választásnak alá. Másnap, kedden, báró Bánffy Dezső miniszterelnök és Perczel belügyminiszter kerületében, Szilágyi-somlyón és Bonyhádon lesznek választások. Csütörtökön pedig Wlassics miniszter kerülete Csáktornya választ, az a kerület, melyben legnagyobb hullámokat ver a választási küzdelem.

A bonyhádi mandátum. Bonyhádról jelentik: Kaas Ivor báró, az ellenzék jelöltje, eddig tizenkilenc községben mondott programbeszédet, s mindenütt nagy hatással fogadták. Kaas most folytatja körutját, melynek során minden községben bandérium, zenekar és nagy lelkesedés fogadja. A kormánypárt meg van rémülve s az összes jegyzők és állami hivatalnokok mozgósítva vannak kertes-szolgálatra. Az etetés-ítatás az egész kerületben éjjel-nappal folyik, a kormánypárt az összes korcsmákat drága áron lefoglalta s a kerület minden választója kapott egy-egy Perczel-zászlót.

A t. Ház munkarendje. A képviselőház előreláthatólag már kedden tartandó ülésében tárgyalás alá veszi az újonczozási törvényjavaslatot s közvetlenül annak utánna a honvédelmi tárca költségvetési előirányzatát. A ház jövő heti üléseinek legnagyobb részét tehát katonai viták fogják betölteni. Ellenzéki részről, mint halljuk, többen készülnek ezen ülések folyamán szót emelni különösen azért, hogy kimutassák a véderőtörvény 25-ik §-nak, illetőleg a második évi önkényesi szolgálatnak tarthatatlanságát s mellőzendő voltát.

A t. Ház.

Budapest, febr. 1.

Már a kultusz-budget tételeit tárgyalta a Ház és egészen a muzeum tételéig jutottak el. A budapesti egyetemnél Horman Ottó érdekesen és fontosabbn érveket vitatta a harmadik egyetem felállításának szükségét.

Szederkényi Nándor az egri reáliskola kiegészítését sürgette, mire Wlassics miniszter megragadta az alkalmat, hogy több vitás ügyben megnyugtató választ adjon. Így nemcsak Szederkényinek és Asbóthnak tegnapi felszólalására válaszolt, hanem mindjárt Boda Vilmos interpellációjára is megadta a feleletet, a mit Boda Vilmos el is fogadott, sőt elintéztetnek vette interpellációját is, ha közbe nem veti Szilágyi a házszabályok pallosát. — Nem oda Buda! Az nem megy ily könnyen! Arra az interpellációra meghatározott időben kell válaszolni, a miért különben csak Boda busulta el magát: kétszer kell megköszönnie a gyors elintéztést.

Hock János a nőnevelésről szólott hosszabban és a nőknek a praktikus pályákra való terelését, valamint több felső nőképzőintézetek felállítását követelte.

A népnevelés tételénél Szederkényi Nándor, Hock ismételtén, és Ragályi Béla, az új edelőnyi képviselő szólaltak fel. Az utóbbi szűzbeszédében arra kérte a minisztert, hogy a lelkészeknek is engedessék meg a tanítás.

Öt percznyi szünet után Bornemisza Lajos a népiszkolákban gazdasági szakoktatás szükségét fejtegette. Schreiber Frigyes rövid felszólalása után Herman Ottó, — mint már többször, — ugy ezuttal is a ponyvairadalom terjesztése ellen kelt ki és népiesen megírt könyvek pártolását kérte a minisztertől, aki sietett Hermant megnyugtanni, kijelentvén, hogy a ponyvairadalom ellensúlyozására szánt termékek díjazása czimen a jövő évi budgetben nagyobb összeget vesz fel. Herman megköszönte a kijelentést. A miniszter még több tanügyi kérdésben válaszolt.

Péchy Tamás és Zay Adolf szintén azt kívánták, hogy egyes helyeken a lelkész is elvégezhesse a tanítói teendőket.

Okolicsányi László, a hűlők intézetének

segélyezését kérte, mire a miniszter megnyugtató választ adott.

A nemzeti muzeum tételénél végre szóba került az a bizonyos 20.000 forint, mely a levéltár gyarapítására lett felvéve s a mely tételhez napok óta különféle kommentárt fűztek arra illetékes és illetéktelen felek.

Gróf Zichy Jenőnek jutott az a kétes értékű dicsőség, hogy szóba hozta ez ügyet. A függetlenségi pártból többször ingerült közbeszólással szakították meg, de Zichy csak kiváncsiskodott továbbra is.

— Ilyet csak Windischgrätz kérdezhet — kiáltott közbe Olay Lajos — minden hazafi előtt világos, hogy mire adták.

A miniszter a függetlenségi párt zajos éljenzése közben jelentette ki, hogy a 20.000 forint Kossuth Lajos iratainak megszerzésére van a költségvetésben felvéve.

A választ ugy a függetlenségi párt mint a kormánypárt, nagy tetszéssel fogadta. Zichy még válaszolni akart, de Szilágyi, az elnök ezalatt kiderítette, hogy Zichynek tulajdonképen a tárgyalás alatt levő tételnel jogában sem lett volna a 20.000 frtos tételhez szólni. Zichy azonban vitakozott, a minnek Szilágyi azzal vetett véget, hogy „munkaügyi kérdés, miként azt a nemes gróf nevezte, nincs is.“

Es e kijelentés derűs hatása alatt rekesztette be az elnök az ülést.

A tárgyalást hétfőn folytatják.

A fuzió.

A 67-es alapon álló ellenzéki pártok fuziója ismét napirenden van.

A kormánypárt és a minisztertanács kebelében ismételve kifejezésre jutott a legújabbban is az az óhaj, hogy meg kell csinálni a 67-es alapon álló ellenzék fuzióját, melyet főleg a néppárt szervezkedése tesz mindinkább előadhatatlanná. És ime, ma az összes kormánypárti újságok, mintegy felsőbb sugallattal, mindannyian a fuzióról vezércikkneknek.

A Nemzet így ír.

Sajnálatos, hogy egyáltalán közjogi harcaink vannak. Deák Ferencz műve méltó leendőtt rá, hogy a nemzet annak alapjára helyezkedjék, s aspirációit a távol jövő számára tartsa fenn. De ha már a függetlenségi párt Kossuth aegise alatt a közjogi alaptól el tudta tántorítani a nemzet egy töredékét, a közjogi alapon álló pártok közt nem volna szabad eltérésnek lenni. A nemzet aspirációi szent dolgok. A lélek mélye szentély, nemcsak az egyéneknek, hanem a népeknek is. A nemzet érzelmeit, nagyra törő vágyait megtámadni tehát bűn volna. De a jelen és konkrét viszonyok kapesán a nemzeti aspirációknak nem szabad oly alakot adni, hogy ezek és a közjogi alap közt ellentét támadjon.

Vannak viszonyok, midőn a konfliktust okvetlenül meg kell szüntetni. Nagy reformmunkák várnak a nemzetre, melyek csak úgy lehetnek sikeresek, ha a közjogi ellentétet enyhülnek. Erre közreműködni még a függetlenségi pártnak is kötelessége, annál inkább minden oly pártnak és politikusnak, a ki a közjogi alapon foglal állást.

Ismét azt konstataciók tehát a kormány felhivatalosai, hogy a fuziónak létrejövetele Apponyi Albert grófnak és Szapáry Gyula grófnak mulik, viszont azt is kijelentik, hogy a szabadelvű párt készséggel befogadja ugy a nemzeti párt tagjait, mint a kilépetteket a Lloyd-épületbe.

Ha azonban a sugalmazott nyilatkozatokat jobban elolvassuk, legott nyilvánvalóvá lesz, hogy azok minden egyebek, csak öszinték nem.

Nem fogják elhithetni azok az urak senki, hogy a nemzeti párt vezére 25 év óta vallott elveit feladja, csak azért, mert a kormány szükségére van az ő 60 párthívéré s mert a Pester Lloydnak az a véleménye, hogy az elveknél meg kell haladni a magasabb szükségletek előtt, különösen, mikor világos, hogy ezen magasabb szükségletek alatt a szabadelvű párt megmentése értendő.

A kormány német felhivatalosának az a kijelentése pedig, hogy ha Apponyi Albert gróf már maga nem akar elveitől tágitani, legalább párthíveit mentse fel a pártkötelek alól, a legkvalifikálatlanabb insinuáció a nemzeti párt tagjai ellen, kikről általános

tudva van, hogy álláspontjuk: A vezérrel és elveinkkel, vagy sehogyan!

A mi a Szapáry-csoporttal való fuzió kérdését illeti, erre vonatkozólag igen érdekes és sokatmondó a P. II. nyilatkozata.

Mindenekelőtt kijelenti azt, hogy Szapáry Gyula grófnak nincs oka az ellenzéknek maradni, majd azt a véleményét koezkáztatja, hogy nem hiszi, miszerint Szapáry Gyula gr. a politikát üzletnek tekinteni.

Igazra is van és éppen ebben rejlik a felelet az előző kérdésre is.

Szapáry Gyula gróf többszörösen kijelentette, hogy az egyházpolitika terén vallott nézeteiből semmit sem enged, tehát nem alkuszik, elfeladás árán tehát nem akar a hatalom birtokába visszakertülni és egyszerű transzfuzióra nem hajlandó.

Világos tehát, hogy a felhivatalosak fuzió-czikkei csak oda irányulnak, hogy felfelé úgy tüntessék fel a dolgot, miszerint a 67-es pártok egyesülése Apponyi gróf és Szapáry gróf merevségén szenved hajótörést. Mert ha a kormánypárt ösztintén akarná a fuziót, akkor Bánffy Dezső báró nem iratna róla vezércikkeket, hanem érintkezésbe helyezkednék az ellenzék vezérférfiaival és keresné a modus vivendit.

A földművelésügyi miniszter sürgönyei.

Budapest, febr. 1.

Rendkívül érdekes bűnpört fog e hó 4-én, (ma) hétfőn tárgyalni a budapesti törvényszék Zsitvay Leó elnöke alatt. Az eset, mely 1893. őszén történt, annak idején nagy port vert föl. Az osztrák és a magyar kormányok közt tárgyalás folyt a takarmánykiviteli tilalom dolgában, s ekkor a telegramok, melyek Bécsből a m. kir. földművelési miniszterhez érkeztek, szöszörint való szöveggel megjelentek a „Pesti Napló“ hasábjain.

A miniszteriumban tudták, hogy a sürgönyök valamelyik belső ember indiszkreciója következtében juthattak csupán a Pesti Naplóba s ezért nyomozni kezdték a tettet. Mikor azonban ezen az uton nem boldogultak, gróf Bethlen András akkori miniszter büntető utra terelte a dolgot. Panaszára a budapesti törvényszék „ismeretlen tettes“ ellen megindította a bűnvádi eljárást, melynek elején Czárán István bíró bizta meg a vizsgálat vezetésével.

A vizsgálobíró, hogy megkerítse a kéziratot, házkutatás tartását rendelte el a Pesti Naplónál s e végből megjelent a szerkesztőségben.

Mikor itt elmondta idejövetele célját, az eddig szokatlan eljárás miatt, mely után hosszas megbeszélés tárgyát képezte a sajtóban, ellenzésre talált. Ifjabb Ábrányi Kornél főszerkesztő sebébe gyűrte a kéziratot s egy pisztolyformájú tárgyat emelve a magasba, így szólt a vizsgálóbíróhoz:

— A kézirat zsembemben, de lelővöm azt, a ki hozzám nyúl.

A nem várt fogadtatás után Czárán bíró eltávozott, de a bíróságnak jelentést tett a történetekről. A törvényszék másnap megismételte a házmotozást és ekkor karhatalommal megkerítették a kéziratot. Kiderült erre, hogy a lap Oszoly Gézáról a földművelésügyi miniszterium egyik diurnistájától kapta a telegramokat, a kit főnöke ezután elbocsájtotta a hivatalból s megindították ellene a bűnpört. Oszolylyal együtt kiterjesztették a vizsgálatot Ábrányi Kornél főszerkesztőre továbbá Barna Izidor felelős szerkesztőre és Braun Sándorra, a Pesti Napló közgazdasági rovatvezetőjére is.

Mikor Ábrányit a szerkesztőségbeni jelentést hatóság ellen való erőszak czimén is vád alá fogták, az az érdekes dolog történt meg, hogy Ábrányi kijelentette, miképp a kérdéses alkalommal nem revolvert, de egy pisztoly-alakú szivarvágót tartott a kezében. A furcsa kis jószágot, hogy szavai nagyobb hitellel találjanak, átadta a bíróságnak s azt bűnjelként az iratok mellé tették.

Ennek ellenére a törvényszék Ábrányit hatóság ellen való erőszak s a telegrammok dolgában, mint bűnpártolót, Oszoly Gézá, Barna Izidort és Braun Sándort pedig levéltitok megsértése czimén vád alá helyezte, mellőlvén a megvesztegetés vádját, mire a kir. ügyészség indítványa szólott. Később azonban a kir. tábla ily értelemben változtatást tett a határozaton, úgy, hogy Braun Sándor bűnségét a megvesztegetés vétségében.

Ez alapon fogják most megtartani a végtárgyalást, melyen Oszoly Visontai Soma dr. országos képviselő, Ábrányit Issekutz Győző dr. országos képviselő, a másik két vádlottat pedig Füredi Mór dr. ügyvéd fogja védeni. A közvád képviselője Kusza Miklós dr. kir. alügyész lesz. A várható nagy érdek-

lődésre a végtárgyalást a törvényház nagy esküdtzéki termébe tűzték ki, a hova csak belépő jegyekkel lehet majd bejutni.

Az „Elbe“ katasztrófája.

A kapitány hősi halála.

A krónikák ritkán jegyeznek föl olyan borzalmas trágédiát, mint azt, a mely az Északi tengeren a hooki világító torony közelében játszódott le. Az egész világom mindenfelé a legmélyebb részvét és szánalom mutatkozik egy a szerencsétlen áldozatok és családjaik, mint a derék kapitány iránt, ki a legkomolyabb pillanatban, mikor a halál árnyéka borult rá, hősiess elszántsággal, páratlanul kitartó erővel és rettenetlen bátorsággal küzdött le a halálfeleletet és csak arra gondolt, hogy minél több ember menekülhesen a haláltól. Bizonyára rajta mult, hogy oly kevés ember menekülhetett meg. Ő megtette azt, a mit ember meglehet a legborzalmasabb pillanatban. Érces hangja tulharsogta a kétségbeesés kiáltozásait és intézkedéseit, a melyeket tonni akart, a legmelegebben érő szívre mutatott. Azt kívánta, hogy a mentőcsónakok asszonyokat és gyermekeket bocsássonak be, ő maga a fedélzetén maradt akkor is, a mikor a víz már az egész hajót elborította és semmi más kiáltás nem volt, mint a halál. És meghalt a jól teljesített kötelesség tudatában, megindító emléket hagyván hátra mindazoknak, a kik ismerték és nem ismerték. A kötelesség és lelkiismeret bajnoka volt ő, méltó arra, hogy nevét a krónika feljegyezze és a hagyomány megőrizze és tisztelje.

A hős kapitánynak a neve Gesl volt. Régi hanoveri nemesi családból származott és tengeri szolgálatát mint önkéntes a hadi tengerészetnél kezdte meg. Huszonkét éves korában 1878-ban mint „negyedik tiszt“ a „Norddeutsche Lloyd“ szolgálatába lépett és csakhamar annyira kitűnt bátorsága és tehetsége által, hogy rövid idő alatt kapitánynak léptették elő 1886-ban. A kapitány karcsú, magas, nagyon szép ember volt, szőke szakállal és világlo kék szemekkel. Erélye, bátorsága és barátságos, nyájas modora mindenkinek a rokonszenvét megnyerte, a ki vele érintkezett. Az utazás, a melyről többé nem tért vissza negyvenkilencedik útja volt. A véletlen csodálatos játéknak tekinthető az a körülmény, hogy éveinek a száma is negyvenkilenc volt, ugyanannyi, mit a hány utat tett meg az „Elbe“-n.

A derék kapitány özvegyét és két kis-korú árva hagyott hátra.

A „Wildflower“ missziója.

Említettük, hogy az „Elbe“-ről az egyik mentőcsónakra menekült hajótöröttek a „Wildflower“ nevű angol bárka fedélzetén találtak menekülést, miután körülbelül öt óra hosszágú tévelyegtek a tengeren. A bárkának Whright William a kapitánya. Ez a hajótöröttek megmentését következőleg beszéli el.

— Szerdán délelőtt tizenegy óra felé járt az idő. Lowestoffról délnyugatra hajóztunk éppen, bárkánk lassan ment, a mikor körülbelül egy tengeri mérföldnyi távolságban egy csónakot láttunk, a melyen valami lobo-gott. Távozó segélyével láttam, hogy a csónakban tőlük azon igyekeztek, hogy a csónak elejét szél ellenében akarták tartani. A hullámok azonban a csónakba csapódtak és arra a meggyőződésre jutottam, hogy a bennülőknek lehetetlen lesz megközelíteni bennünket. Mozdulataikból következtettem, hogy figyel-müket magokra akarják vonni. Azonnal a fedélzet hátsó részére ugrottam, kalapomat magamra emeltem, hogy a hajótörötteket megnyugtassam. Hallóink ki voltak vetve és azon nal parancsot adtam a halókat bevonni. Nagy ijedelmre az idegen csónakot azalatt tovább hajtotta a szél, de roppant erőlködésünkre ismét oly közel érkezünk hozzá, hogy megláthattuk. Végre egészen közel értünk hozzá. Gyorsan kötelek hajtottunk át, de a hajótöröttek a hidegtől oly dermedtek voltak, hogy nem tudták megfogni a köteleket. Nehéz munka volt, de végre mégis sikerült és a csónakot áthúztuk magunkhoz. Most néhány ember bárkánkra ugrott, minek következtében ez oly lökést kapott, hogy a kötlé lepat-tant és a csónak ismét tovább uszott. Új munka, új megerőltetés várt ránk. Végre sikerült új mentőkötőket áthajítani és így ment-tettük meg a többieket is. Az egyetlen nő, a ki a csónakon volt, Böcker asszony, a csónak fenekén fekvő betakarva egy köpenyeggel. De sem egyéb ruhája, sem cipője nem volt. Mikor őt is átvittük a bárkára, elszakadt a másik kötlé és a csónakot a szél gyorsan tovább vitte. A megmentett embereket le-küldtük a meleg géphelyiségbe, de előbb Böckernét felöltöztettük.

Meg vagyok győződve — így végzé a kapitány — hogy a szerencsétlenek nem éltek volna tovább egy-két óránál. Oly hideg volt, hogy kétségteleül megfagytak volna, mert a jég hat helyek vastagságban borította a fedélzetet.

Az elsüllyedt hajó.

Az „Elbe” egyike volt a Norddeutsche Lloyd tizenkét gyors gőzösének. Ötvenhat-száz tíz lőereji gépei óránként 16 tengeri-mértőld gyorsasággal vitték előre. Hossza 450 láb, szélessége 46 láb volt, kajútjaiban 300, fűdélközében 800 utas fért el. Legrégibb és első gyorshajója volt a vállalatnak, 1881-ben épült Glasgownban s két-három ausztráliai utól eltekintve állandóan Bréma és New-york közt járt, rendszeren hét-nyolcz nap alatt futva meg útját. Évenként rendszerint tizenháromszor tette meg az utat Brémából New-yorkba és vissza. Összes útjai alatt csak egyszer érte bal-sét. Első kapitánya Willigord volt az utolsó Gessl, e bátor, kipróbált tengerész.

Belső berendezését illetőleg az „Elbe” a legpompásabb hajók egyike volt. Kabinjai tágasak, világosak voltak, elegáns pamlagokkal, szekrényekkel, asztalok, tükrök és szőnyegekkel felszerelve. Szalonjai, étkező és dohányzó termek, valamint a hölgy-szalonok és a zenetérme ritka izséssel és fényűzéssel voltak berendezve. Az egész hajó három millió márkát ért és ugyanily összegig volt biztosítva.

Személyzetét rendszeren 100—140 emberből állt. A kapitányon kívül ezek közé tartoztak: 4 tiszt, 1 orvos, 2 pénztáros, 2 fő-pincész, 5 szakács, 7 gépész, 3 szakácsnő, 4 kormánys, 2 hajómester, 6 gépész-segéd, 4 hajósinas, 24 matróz 8 árbóc-mester, 10 fő-délközi pincész, 2 ács, vitorla készítő stb.

Az „Elbe” volt az utolsó hajó, amely a kritikus éjszakán a Mac Kinley-bill élethelepte előtt még kellő időben elért a new-yorki kikötőbe s terhét még a régi csekély vámilletékek lefizetésével tette partra.

A megmenekült utasok a katasztrófáról.

A megmenekült utasok közül legvilágosabb képet Wevera János cseh származású clelandi utas adott a rettenő katasztrófáról. Wevera a következőket beszéli el:

Körülbelül 3 óra lehetett éjjel után, a mikor a hajó kávészalonjában nyugalomra tértem. Hat órákor ébredtem föl. Minden nyugodt volt a hajón, csak a csavarok dübörgése és hullámsapások zaja hangzott. Ujra elszunnyadtam, a mikor mintegy 10 perc múlva irtózatossá eszenés ébresztett föl. Fölugrottam, magamra kaptam ruháimat. A fűdélzeten azonnal láttam, hogy minden a legnagyobb összevisszaságban fut a hajó orra felé. Sokan féljé meztelen l voltak. Megkérdeztem egy hajószolgát, mi történt. A szolga nyugodtan felelt: „semmi, nincs baj!”

Daczára ennek, látva, hogy komoly bajnak kell lenni, siettem le a kabinokhoz, hogy velem együtt utazó unokahugomat fölkeltem. A zárkákban azonban már lehetetlen volt behatolnom. Átgázolhatlan romhalmaz állt el utamat. Szerencsétlen hűgöm el volt veszte. Saját kabinomba még szabad volt az út. Berohantam, magamra öltöttem vízhatlan köpenyem, derekamra kerítettem egy pár mentőtűt s újra fölmentem a fűdélzetre. Azonnal láttam, hogy a hajó süllyed. Megkérdeztem, hogy beülhetnek-e az egyik mentőcsónakba. Azt felelték, hogy előbb az asszonynak és gyermekeknek kell beszállniuk.

Erre félreálltam és vártam, mi fog történni. Néhányan el akarták tőlem venni mentőövet. Sikertől őket lerázni magamról. Ez alatt a csónakok megtelek, s én látva, hogyha most beléjük nem juthatok, elveszek, a hajó körüljárva kereszttől beleugrottam az egyikbe. A bentlevők közül az egyik vissza akart taszítani. Megragadtam karját és elgondoltam magamban: „ha el kell vesznem, te velem jössz a halálba.” Ugy látszik megértett és nyugton hagyott. Láttuk, mint süllyed alá az „Elbe” hajó és hosszú hanyatás után felvett bennünket a „Wildflower.”

Böcker Anna kisasszony, az egyetlen megmentett hölgy, az összes megmenekült

utasok kijelentése szerint igazi hősnőnek mutatta magát a leírhatatlan szenvedések és a remélet közepette. Az összeütközés idején, mint a többi utasok, ő is ágyban volt. A rescésztől följesztve a fedélzetre sietett, ahol éppen akkor esztettek vízre két mentőcsónakot. Az egyikbe őt is beléültették. Ez a csónak azonnal fölfordult, s a benne levők mind a vízbe estek. Böcker kisasszony belekapaszkodott a fölfordult csónakba. A másik csónak egyik matróna kihuzta a vízből. A hőselélt fiatal leány, a ki szó nélkül tűrte a nehéz éj szenvedéseit, minden ruháját elvesztette. Menekülő társai egy köpenyvel takarták le, s így töltötte a fagyasztó hideg éjszakát a tengeren. Ugy látszik, hogy a fiatal hölgy, a ki Amerikába indult szerencsét keresni, sokkal jobban restelli azt, hogy így egyszerre európai hírnévre tett szert, mint a mennyire megmenekülésének örül.

Bothen, a ki szintén a megmenekülték közt van, azt állítja, hogy nem három csónakot esztettek le. Ő csak egyetlen egy csónakról tud s ez az, a melyen ő maga is megmenekült.

Stollberg, az „Elbe” harmadik tisztje arra a kérdésre, hogy tudja-e magyarázatát adni a szerencsétlenségnek, kijelentette, hogy képtelen minden magyarázatra s nagyon valószínű, hogy később sem adhat senki semmi felvilágosítást sem, miután az, a kire az őrség bízva volt, megfulladt. A kapitány az összeütközés idején kétségteleen ott állt a parancsnoki hidon. Hallotta, a mint parancsot adott, hogy először a nőkről és a gyermekekről kell gondoskodni.

Tiszta, szilárd, messze hallható hangon hangzott a parancs:

„Föl kell szabadítani a csónakokat!”

A világosan érthető parancsot az első tiszt adta tovább. Ugy ezt, mint a nyomban utána következőket mindenkinek hallania kellett, a ki a fedélzeten volt.

„Mindem ember a fűdélzetre! Helyére mindenki! Nőket, gyermekeket a jobboldali fűdélzetre! Le a csónakokkal!”

Azután elhallgatott minden. A parancsokat nyugodtan hajtották végre, de a halál nem engedett időt a menekülésre — tíz perc múlva az „Elbe” elsüllyedt.

Somoskeőy Párisban.

Páris, jan. 30.

Somoskeőy Géza igen ismert egyéniség a francia fővárosban, különösen a rendőrség előtt. Alig, hogy Párisba érkezik, a detektívek minden lépését ellenőrzik.

A híres kalandor ezt nagyon jól tudja. Mert valahányszor Párisba jön, nagy buzgalommal igyekszik eltitkolni magát a kitűnő párisi rendőrség előtt. Nem egyszer hamis szakállal és két szemüveggel lépett ki a vaggonból a peronra, hogy a detektívek meg ne ismerjék.

Nem egyszer történt, hogy a párisi tartózkodásáról a rendőrség tudomást szerezvén, Somoskeőy még az nap elutazott Párisból, a hová éjnek idején ismét visszajött. És a rendőrségnek csak egy-egy feljelentés után jutott tudomására, hogy a híres kalandor ismét kijátszotta és ismét megfordult Párisban.

Éveket is Párisban van és a rendőrség nagy figyelemmel kíséri. Mert már egyszer „komolyan” szeretnének elbánni vele. De eddig minden szélhámoságát úgy tudta rendezni, hogy miatta a büntetőtörvényvel meg nem gyúlt a baja. Nem egyszer tartóztatták le, de a körülmények Somoskeőy segítségére jöttek s így szabadlábra kellett helyezni.

A szélhámos, Páris egyik legelőkelőbb szállodájában, a Hotel Continentalban lakik. Itt igen nagy tiszteletnek örvend, mert Viktor Veysy grófnak neveze magát, igazán grófiánan költekezik. Hat szobát tart, a szal-

lodában étkezik, a mi a Hotel Continental árait tekintve, nem szegényes dolog. Hogy a roppant pénzeket honnan veszi? Rejtély. Mert roppant pénzei vannak. A szállodában, a hol az álneve daczára is tisztában vannak kitével, egy sőt sem hiteleznek neki. Napról-napra fizeti lakását és a table d'hôte költségeit. Aztán párisi tartózkodása alatt lovat és kocsit tart, két néger inasa van. És állandóan két, elegáns asszony kíséri. Az egyik angol nő és állítólag felesége Somoskeőynek.

A másik asszony magyar nő. Pongrácz Irmának hívják és a Somoskeőy-pár mellett kites szerepe van.

Egyébként pedig roppant érdekes a Somoskeőy társasága. Ez az ember alighogy Párisba jön, a Hotel Continentalban való tartózkodása a kontinens összes szélhámosait és kalandórait odacsalsa. Ugy tetszik, hogy valóságos kongresszusra gyűltek össze és a rendőrség már nem tudja, miként ellenőrizze őket s miként akadályozza meg a „nagy társaság” valamelyik tervbe vett, monstre csalását. Mert valahányszor így együtt vannak és tárgyalnak a szállodabeli szalon egy virágos fülkéjében, rendszerint bűnös cselekedet, valamely óriási terjedelmű szélhámoság követi causeriajukat.

Somoskeőy állítólag most azon dolgozik, hogy Budapestre, a honnan ki van tiltva, visszatérhessen. A „millenium kiállítás ügyé” akar hazájába visszamenni. A híres család ugyan s egy csomó külföldi emberrel, iparosokkal és kereskedőkkel jutott megállapodásra, hogy a budapesti kiállítások érdekeit és ügyeit képviselni fogja, az osztályait elrendezését elvállalja, az eladást ellenőrizi stb. stb.

A legnaivabb lelkek előtt is világos, hogy a család szándéka forog fenn ebben, Somoskeőy, mint számos külföldi kisebb-nagyobb czég megbízottja, a magyar fővárosban családokat óhajt elkövetni, egyben pedig ügyfeleit is meg akarja károsítani. Több ilyen nemű család esetre már rájött a párisi rendőrség.

Egy ismert párisi pipagyáros, nem ismerve Somoskeőyt — mint a Rendőri Lapok írja — már most előlegeztet neki nagyobb összegeket, a mely a magyar kiállítás való részvétel költségeinek fedezésére szolgált volna. Persze Somoskeőy a pénzt elcsikkasztotta. De tudomást szerezvén a károsult gyáros feljelentéséről, az elcsikkasztott összeget gyorsan visszafizette és így a rendőrség letartóztatást nem foganatosíthatott ellene.

Minden valóság szerint, Somoskeőy és társai a magyar kiállítás ügyében dolgoznak Párisban és Pongrácz Irma kisasszony, ugy látszik, a nőtlen és fiatal kereskedőket igyekezik megnyerni a maguk család ügyének. A francia rendőrség résen van, és a magyar helyesen teszi, ha ugyan egy cselekszik.

A dalkör estélye.

Igen sikerült táncestélyt rendezett szombaton a kolozsvári dalkör a városi vigadóban.

A táncot nagyon ügyesen összeállított program előzte meg. A program két pontból állott:

Első pontja volt „A veterán” cz. vig énekes jelenet, melyet a kolozsvári dalkör tagjai adtak elő. A program ezen pontja abból állott, hogy a kolozsvári dalkör tagjai mind veterán egyenruhában, a veteránok indulóját énekelve s a vigadóban körülménye felvonultak a felállított podiumra, a hol a veterán-ezred igen mulatózó exekróziót tartott Kerekes István dalárdista vezérlete alatt, kinek szellemes mondókái és ügyes kupléi távolabbi rokon megérkeztek, és holnap kiviszik Sir John a régi házából, a függönyök ismét fel fogják huzni, s a Manor-házban megkezdődik az új régi m.

A cselekedet csodálkozására és bosszúságára, Wentworthné már oda lent kezébe vette a kormányzás gyeplőjét, ő adta ki a parancsokat, s a temetésre vonatkozó intézkedéseket ő igazította el egyedül, a saját tetszése szerint, a nélkül, hogy Klárával valamit közölt volna.

— Épen egy viseli magát, mintha sir Johnnak a felesége vagy a testvére volna, pedig csak egy szegény rokona! — mondá a gazdasszony bosszusan a kulcsárnak. Csudálom, hogy Klára kisasszony megengedi!

De Klára nem sokat látszott törődni azzal. A sir John halála óta nem hagyta el a szobáit, s a szoba leányán kívül senkit sem fogadott el.

Egyezér Wentworthné próbált hozzá bejutni, de midőn Klára annak a hangját az öltözött szobájában ajtajánál meghallotta, hirtelen a halálzobájába vonult s bezárta az ajtót előtte. — Cecil és Alan hiába kérték, hogy eresse be őket. Kláranak nem volt semmire és senkire szükségére. Csak azt kívánta, hogy hagyják egyedül és békében.

Eleinte annyira elbódította Klárát e hirtelen jött csapás, hogy kipótolhatatlan vesztéségen kívül semmire sem tudott gondolni. Ő nagyon szerette sir John: sir John mindig szíves, gyöngéd és előzékeny volt iránta és a köztük levő szeretet valóban oly mély, igaz és erős volt, mintha — a hogy Klára hitte — a legközelebbi és legszentebb vér-kötél fűzte volna őket egymáshoz. És ime mostan egy pillanat alatt, egy bucsú szó nélkül ellet tőle ragadva, kit atyjakint szeretett és ő egyedül maradt.

Később, midőn nyugodtabb lett, a Wentworthné kegyetlen szavainak az emléke, melyekről eleinte megfellekedett, vagy

többször jóízű hahotára s kitörő tapsra ragadták a szép számn közönséget.

A program második pontja a „Husz férfi és egy nő” bohókás operette volt, melyhez kellemes zenét Oberti színházi karnagy szerzett a kolozsvári dalkör számára. — A darabban Vendrei Ferenzné (Szafaládé asszony) és Hadházi Sándor dalárdista (Hánzi csizma-tisztító) játszották a két főszerepet, s ügyes alakításukért és szép énekeikért mindkettőjüket sok tapsal tüntette ki a közönség. A dalkör többi tagjai egy-egy nemzetiséget jellemeztek dalban s megfelelő kosztümben. Bemutatóra került: a bajor (Kahle János), tirol (Szöke Lajos), olasz (Girsik Gyula), török (Nagy István), angol (Borszéki), orosz (Balázs Béla), lengyel (Becsey Béla), magyar (Szilágyi), cseh (Virágházi Gyula), tót (Balogh Béla), zsidó (Korb János), oláh (Vizi Bandi), továbbá a horvát, kínai, spanyol, abruzzai, japán, amerikai és ausztráliai, mind a dalkörnek egy-egy tagjától maszkban s ügyes alakításban és éneken bemutatva.

Nagyon helyesen cselekednek a dalkör, ha legközelebbi estélyén ezt az igen szép zenéjét operettet, mely Oberti karnagy zentalentumát dicséri, ismét előadná.

Ezután tánc következett s a fesztelen jókedv egész reggeli öt óráig összetartotta a szépszámu fiatalaságot, melynek nagy számáról eléggé tájékozathat az a megállapított értesítésünk, hogy az első négyest (két kolonban) 80 pár táncolta.

A jelenlevő szépekről a következő hiányos névsort sikerült összeállítanunk:

Asszonyok: Bogdán Péterné, Becsey Józsefné, Czirják Károlyné, Csiky Lázárné, Csizsér Károlyné, Jesenszky Ferenzné, Finaly Henrikné, Fillez Károlyné, Jékay Eduárdné, Gámenczy Mártonné, Heigel Lipótné, Hadházi Sándorné, Hancz Károlyné, Kondász Ferenzné, Kikácker Boldizsárné, Kerekes Istvánné, Lukács Mihályné (Zalatta), Mák Ferenzné, Novák Istvánné, Nagy Lajosné, Petersberger Frigyesné, Papp Lászlóné, Orbán Józsefné, Pieger Jánosné, Régeni Györgyné, Radó Elekné, Séh Lászlóné, Spiró Emilné, Suller Frigyesné, Szivér Elemérné, Szöke Lajosné, Szilágyi Ferenzné, Török Sándorné, Theil Albertné, Tauffer Adolfné, Vámosi Józsefné, Vazalloni Edéné, Váci Istvánné, Zsigmond Dánielné, Kubicza Helén, stb. stb.

Kisasszonyok: Bartha Margit és Bartha Ágnes, Csiky nővérek, Csiky Katinka, Czirják Emilia, Debreczeni Piroksa, Duchony-nővérek, Gámenczy Róza, Hadházi Janka, Hancz Margit, Kovács Mariska, Jékay Ilona, Lázár Margit (Budapest), Losonczy-nővérek, Mák Mariska, Novák Ilona, Orbán Ella, Petersberger Hedvig, Papp Erzs, Papp Kornélia, Papp Mariska, Pieger nővérek, Persina nővérek, Pataky Ilona, Szilágyi Erzsébet, Tauffer nővérek, stb. stb.

A notabilitások közül ott láttuk: Bíró Béla apát-plébánost, Finaly Henrik egyetemi tanárt, Csizsér Károly törvényszéki bírót, Krámer József, Pollák Lajost és másokat.

Február

I-ével új előfizetést nyitottunk lapunkra.

Előfizethetni

lehet bármely naptól kezdve.

Előfizetési díj: Három hóra 4 frt., egy hóra 1 frt 50 kr.

Az előfizetési pénzek az „Ellenzék” kiadóhivatalának küldendők.

MINDENFÉLE.

Kolozsvár, február 4.

— Ünnepek napok. A most lefolyt kettős ünnep alatt a rendőrség állítása szerint igen zajos farsangi hangulat uralkodott. A külváros részekben néhány palinka mérő helyen heves összekocczások történtek. Egy némely ember kék foltok alakjában viseli most is az ünnep nap zajos emlékét.

— Kolozsvármegyei takarékpénztár. Kolozsvármegye vezér egyéniségei és a kitűnő renomének örvendő „Kolozsvári kereskedelmi bank” élén álló egyének már a múlt évben tanácskoztak egy a kolozsvármegyei kisbirtokosok érdekeit képviselő vármegyei takarékpénztár létesítése tárgyában. Az alapszémek megállapításán egy bizottság lett kiküldve a takarékpénztár alapszabályai elkészítésére. A tervezet már készen van, s így néhány nap alatt a kolozsvári kereskedelmi bank támogatása mellett az alapítás meg fog történni. Miután az Ekonomusult leszámítva Kolozsvárt ily természetű pénztintézet nincs, — egy házagot pótló s fontos missiót teljesítő intézet fog szaporodni a kolozsvári pénzpiac.

— Jégünnepély. A Diák-asztal javára tegnap tartották meg a sippal dobbal reklamizott jégünnepélyt. A közönség úgy gondolta, hogy nagy dolgok sülnek ki még a jég hátán is. Hát egy kis család történt ennyi az egész. Mert amolyan hirdett tündéri históriát csinálni és azt sikerülten megcsinálni, a következő kellékek szükségesek. Először is sok, fényes, csillogó tarka-barka costume, másodszor, nagy és begyakorolt személyzet, harmadszor szigorú rend és pontos rendezés, negyedszer megfelelő világítás. Azok a sétatéri villanylámpák épen jók ahoz, hogy a katona banda csinderette-bummjára párosan, harmosan, négyesen irringáljanak az emberek, de tündéri játék megvilágítására igen kevés szám-ban lógnak a magasságban. Hogy a közönség nem igen sokat látott a különös néma-játékból, — az kiválglik az alábbi párbeszédből.

1. egyetemi tanár: Hol van Hóféherke?
2-ik egyet. tanár: Amott, a hol görög-tűz ég!
3-ik egyet. tanár: Nem látom!
1-ső egy. tan.: Én se-n!
2-ik egy. tan.: Én sem, de ott kell lenni!

Mindez azonban természetesen nem okozott különösebb bajt. Jótékony czélra ment a mulatság s a jólétiesség czélja gyöngeségek menteséggel szolgál.

A közönség legnagyobb részét nem is az vonzotta, hogy tán valami rendkívüli mutatványt lát, hanem tekintetével voltak a jótékony czélra és akartak is egy kis vig korcsolyázásban részt venni vagy a partról gyönyörködni a tűzi játékban. Nos hát ez teljesen sikerült is. A közönség úgy a jégem mint a parkon igen jól mulatott.

— Az Emke álarcos balján bálanyák lesznek: özvegy gróf Béli Ferenzné, báró

AZ „ELLENZÉK” TÁRCZÁJA.

1895. Február 4.

Klára.

— Angol regény. —

A DÓRA szerzőjétől.

Az „Ellenzék” számára fordította: AMICA.

V.

(Folytatás.)

(14)

És ekkor a Wentworthné és a legény közt váltott figyelműt tekintet észrevéve, büszkén egyenesedve fel azt mondá:

— Wentworthné asszonyom, itt én vagyok az urnó! Engedje, hogy kérdéseme válaszoljon.

Wentworthnének szándékában volt a Klára születésére vonatkozó meglepő hírt, s a sir John által elküvetett csalást elhallgatni egész addig, míg Alannal a dolgot nyugodtan megbeszéli; de a leány büszke tekintetét és mozdulatát látva, a szenvedély győzött az okosságon.

Hideg megvetéssel s diadalmas arccal nézett a szegény leányra.

— Olyan bizonyos vagy benne? — mondá gunyosan. Ha ez a halott, a ki itt fekszik — s a pamlagra mutatott — beszél-ni tudna, mást mondana neked! Ő nem tudna eltagadni az igazat, midőn azt mondat, hogy te soha sem voltál az ő gyermeke!

Kicsiny voltál midőn adoptált, s hogy saját gonosz czélját elérje, s a földbirtokot és vagyon, mely jogosan engem illetett, megtartsa, azzal a hazugsággal bolondított el bennünket, hogy te a saját leánya vagy! Itt én vagyok az urnó és nem te! — Noked itten nincsen helyed.

VI.

A temetés napjának az előestéje érkezett. Mert Sir Johnnak a testét szinte egy hétig tartották a beszédtétett szobában, melynek ajtaja előtt a cseledek lábujhegyen s félénk tekintettel vonultak el, és most a temetés napját megelőző este volt.

Fentem ur, a családi ügyvéd, s egy két

H I R D E T É S E K.

Kolozsvármegye és Kolozsvár szab. kir. város főispánjától.

Sz. 1443—1894.

78. (3—3)

Pályázati hirdetmény.

A kormányzatomra bízott Kolozsvármegye m.-örményesi járásában megüresült **járási orvosi állásra** ezennel pályázatot hirdetek. Felhívom mindazokat, kik ezen 500 frt évi fizetés és 100 frt uti átalánnyal javadalmazott állást elnyerni óhajtják, hogy az 1883. évi I. t.-cz. 9. §-ának 3. bekezdésében előirt minősítettségüket, valamint a Nagyméltóságu magy. kir. Belügyminister ur 80099—893. sz. rendeletével megkivánt tisztviselői vizsga letétét igazoló okmányokkal felszerelt folyamodványukat hozzám **folyó évi február hó 20-ig** annyiival is inkább adják be, mert a később érkező folyamodványok figyelembe nem vétetnek.

Kolozsvárt, 1895. évi január hó 26-án.

Gróf Beldi Ákos s. k.,
főispán.

Sz. 54—1895.

82. (1—1)

Árverési hirdetmény.

Alulírt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezenel közhírré teszi, hogy a kolozsvári kir. törvényszék 1894. évi 11254. sz. végzése következtében Bokros Béla ügyvéd által képviselt Mócsvidéki takarékpénztár javára Ince György s társai ellen 60 frt s jár. erejéig 1894. évi december hó 18-án Aranykúton fogatosított kielégítési végrehajtás útján lefoglalt s 306 frtra becsült, Ince Györgynél: 300 véka buza; Pap Nuczánál: eg. tehén és egy borjú és Ruzs Jánosnál: 2 tulokból álló ingóságok nyilvános árverésen eladtnak.

Mely árverésnek a mocsir. járásbíró 2464—1894. sz. végzése folytán 60 frt tőke követelés, ennek 1894. évi október hó 2-ik napjától járó 6 százaléka kamatai és eddig összesen 35 frt 34 kban bíróság már megállapított költségek erejéig, Aranykúton, alperesek lakásán leendő eszközökre **1895. évi február hó 6-ik napjának délelőtti 10 órája** határidőül kitűzték és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében, készpénz fizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Mocsir, 1895. évi január hó 19. napján.

FERENCZY GYÖRGY,
kir. bírósági végrehajtó.

Sz. 2677—1895.

tlkv.

84. (1—1)

Árverési hirdetményi kivonat.

A tekei kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság, közhírré teszi, hogy Korbuly Géza végrehajtónak Szabó Sándor hagyatékára végrehajtást szenvedő elleni 150 frt tőke követelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a kolozsvári kir. törvényszékhez tartozó tekei kir. járásbíró területén levő, Füzük község határára fekvő, a füzükúti 120. számú tjkvben A. I. 1—8., 10. rend. 138/., 139/., 139 b., 919/., 1027., 1158., 1245., 1277., 1804. és 2719. hrsz. ingatlanokra az árverést 526 forintban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1895. évi február hó 12-ik napján délelőtti 10 órakor Füzük községében, a község házána mellett tartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áról is eladtnak fognak együtt és egyszerre.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10 százalékát — készpénzben — vagy 1881. évi LX. törvénycikk 42-ik §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kikiáltott kezéhez letenni, avagy az 1881. évi LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Tekén, 1894. évi október hó 11. napján.

A tekei kir. járásbíró, mint telekkönyvi hatóság.

GAÁL GYULA,
kir. bíró.

KÖZGYÜLÉSI MEGHÍVÓ.

A tordai kisegítő takarékpénztár részv. társulat

XXVIII-ik évi

rendes közgyűlését

1895. évi február hó 10-én délelőtti 9 órakor a városi közgyűlési teremben tartja meg, melyre a részvényes tagok tisztelettel meghívotnak.

T Á R G Y S O R O Z A T:

75. (3—3)

- Igazgató választmány jelentése.
- Felügyelő-választmány múlt évről jelentése; ennek alapján a mérleg megállapítása, a nyereség meghatározása s a felmentvény megadása.
- Kilépés és elhalálozás folytán 5 igazgató választmányi tag megválasztása, s mennyiben ezen választás a felügyelő-választmány vagy napbiztosok köréből történik, az üres helyek betöltése.
- Megüresedett napbiztos helyek betöltése.
- Közgyűlésről vezetett jegyzőkönyv hitelesítésére egy bizottság kiküldése.

Az alapszabály 22. §. szerint a közgyűlésen csak igazoló jeggyel vehetnek részt, mely a törzsbetétéről szóló okmány előmutatására február hó 8. és 9-én délután 3—5 óráig az intézet helyiségében szolgáltatnak ki.

Kelt Tordán, 1895. évi január hó 28-án.

Az igazgatóság.

Sz. 9455—1894.

tlkv.

83. (1—1)

Árverési hirdetményi kivonat.

A kolozsvári kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság, közhírré teszi, hogy Sztáncs Cornél végrehajtónak Marosán János bácsi végrehajtást szenvedő elleni 19 frt tőke követelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a kolozsvári kir. törvényszék (a Kolozsvár városi kir. járásbíró) területén levő, Kolozsvár városban fekvő és a Marosán János, Marosán Miklós, Marosán György és kisk. Marosán János tulajdonánál felvett kolozsvári 1747. számú tjkvben A + 1. rsz. 2900. hrsz. birtokra 750 frt becsárban az árverést ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1895. évi március hó 15-ik napján délelőtti 10 órakor ezen kir. telekkönyvi hatóságnál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áról is fog eladatni.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át bánatpénz gyanánt készpénzben, vagy az 1881. évi LX. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kikiáltott kezéhez letenni, avagy az 1881. évi LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kolozsvári kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság.

Kolozsvárt, 1894. évi november hó 8-ik napján.

REINBOLD ARTHUR,
kir. törvényszéki bíró.

A bécsi nemzetközi élelmészeti- és hadsereg ellátási kiállításon

„Wien-Rotunde 1894.“ kitüntette!

BODOKI

„MATILD-FORRÁS“

kristálytisztá égvényes vasas savanyuvíz.

Vérszegénységen alapuló betegségeknél, a gyomor és az idegrendszer bántalmánál és női bántalmaknál megbecsülhetlen gyógyhatású kellemes ital!

Legfelségesebb ízű „borvíz“ — a maga nemében páratlan hatású „gyógyító víz“!

Elsőrangú aczél-forrás!

a melynél tisztább, egészségesebb és kellemesebb, de mindenekelőtt olcsóbb ásványvizet képzelni sem lehet.

Egy literes üveg víz ára üvegcsaerővel 10 krajczár.

10 üveg, vagy nagyobb mennyiség vételénél megfelelő árkedvezmények.

Kolozsvárt főraktáron:

SEGESVÁRY és TÁRSAI uraknál.

Tisztelettel:

GYÖRGY JÓZSEF, a forrás kezelője.
925. (33—x) (Háromszékmegye) **BODOK** (Háromszékmegye.)

TÜZIFA

Nem egy öl, hanem teljes négy köbméter.

Városunkban nagyon elszaporodtak a tűzifa-kereskedők, a fogyasztó közönség rovására. Jogosan panaszkodnak a vevők: „kicsiny az öl“, mert csakugyan kicsiny, mivel az ölet kereszt rakásban kapják. Teljes négy köbméter pedig a helyi olcsó árak mellett nem minden tűzifa-kereskedő képes kiadni.

Nagy és kedvező vétel engem azon kellemes helyzetbe hozott, hogy én **teljes 4 km. karok közötti** rakásban, mint a kincstári fatelepen szokásos, a következő árak mellett adhassak:

I. rendű hasáb bükkfa 11 frt 50 kr.

II. rendű hasáb bükkfa 10 frt 50 kr.

Hántott cserfa . . . 9 frt. — Hához szállítva 1

frttal drágább. — Tűzifa-telepem az **áruraktárak és közuti vasut telepen van**, hol a teljes mértékről mindenki meggyőződhetik.

Tűzifám megrendelhető: **KÓNYA SÁNDOR** úr főtéri, **PAP ERNŐ** hid-utcai, **PAP KRISTÓF** és **BOSKOVICS JÓZSEF** belközép-utcai üzleteiben, valamint **TELLER** úr belmonostor-utcai és **LUDASSI** úr főtéri lottógyűjtődeiben; ugyancsak **Széchenyi-téren**, a vashíd melletti üzletben.

Házakhoz fa megrendelések felvétele végett én senkit sem küldök s kérem t. vevőimet saját érdekében — azokat, kik mint kiküldöttemek előállanak — mint családokat, elutasítani.

Tűzifát waggon számra, mely majdnem minden nap érkezik, legelőszóbban számítom. Vágott fa bármily nagy mennyiségben mindenkor kapható. Gyors elszállítástól gondoskodva van.

A t. fogyasztó közönség becses pártfogására magamat ajánlván
WERTHEIMER VILMOS,
SZÉCHENYI-TÉR.
965. (13—15)

Köhögés, rekedtség és hurut ellen

megbízható hatású szer a

RÉTHY gyógyszerész

PEMETE CZUKORKÁJA,

mely a nyálkát feloldja s a köhögést csillapítja. Kellemes íze folytán gyermekek is szívesen veszik.

1 doboz ára 30 krajczár.

Kapható minden gyógyszerárban.

Főraktár **TORÖK JÓZSEF** gyógyszerésznél Budapesten.

5 dobozzal 1 frt 50 kr-ért bérmentve küld a „Sashoz“ címzett gyógyszerár **B.-Csabán.** 39. (7—10)

Egy kitűnő karban levő

Landauer és egy zongora
jutányos áron eladó.

Értekezhetni:

Sipos Gábor

ügyvéddel.

81. (2—9)

Kitűnő minőségű

r é t i s z é n a

nagy mennyiségben eladó

Zonda László

haszonbérletnél

P.-Szent-Miklós.

86. (1—2)

Elköltözködés miatt

eladó borok vannak.

Kitűnő **szász-vesszősi** termésű (**Misselsdorf**)

Kis-Küküllőmegye)

220 hectoliter 1894. évbéli és 35 hectoliter 1893. évbéli

finom vegyes (ringató.)

Értekezhetni lehet **Szász-Vesszősön Bedőházy**

Pál gazdatisztval, vagy **Schlosser János** földbirtokossal, —
posta **Küküllővár.**

43. (3—3)

TÜZIFA.

Kitűnő minőségű száraz tölgyfa,

Kolozsvárra házhoz szállítva, hosszú ölenként

17 frt 50 krral,

tömeges átvételnél árkedvezményvel.

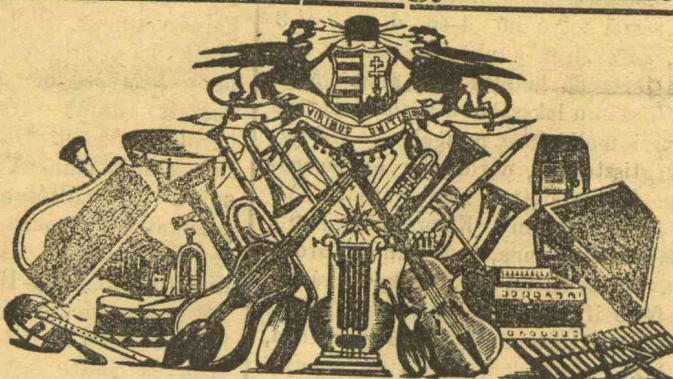
Megrendelhető:

Szakáts Miklós ispánnál,

Gyaluban.

52. (7—x)

Nagy képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

STOWASSER J.

cs. és kir. udvari és hadsereg szállító, hangszergyáros,

Budapest, Lánchíd-utca 5. sz.

Saját gyártmányú fűvő-, vonó- és ütőhangszerek, kitűnő hangú

czimbalmok és azok alkatrészeiről nagy képes árjegyzék ingyen és bérmentve.

Tűzoltói, községi és más egyésetleti zenekarok felszereléséhez

szükséges fűvő- vagy vonó-hangszerek a legelőszóbb árban és legelő-

nyösebb fizetési feltételek mellett szállítotnak.

Elpusztíthatatlan erős orgo-ha hangú Harmonikáról

külön árjegyzék kérendő.

Hangszerek és Harmonikák javítása legelőszóbb árban eszközölhetnek.

86. (1—10)

Községi dobozok.